PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

НА РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ.

ПРОТЕСТАЦІЙНІ ВІЧА НА УКРАЇНІ В ДЕНЬ 14. БЕРЕЗНЯ.

В 3-тю річницю признання радою амбасадорів Сх. Галичини Польщі, відбулися по всіх містах України, де тільки живуть еміґранти з Західної України, протестаційні збори. В ухвалених резолюціях підноситься голос протесту проти імперіялізму шляхетської Польщі, надсилають привіт робітничо-селянським масам Західної України та заявляють, що з боку радянської трудящої інтелігенції — брати Галичане завжди матимуть братерську підтримку. На кінці в резолюціях закликається всю трудящу інтелігенцію розірваних українських земель активно йти поруч з робітничо-селянськими масами шляхом соціялістичного та національного визволення, що мають обєднатися в єдину радянську робітничо-селянську республіку трудящих усього світу.

УКРАЇНІЗАЦІЯ В ПОВНОМУ РУСІ.

Харківський окрвиконком доручив всім своїм інспектурам та відділам провадити на далі все своє листування виключно українською мовою. Письма, що надсилатимуться до окрвиконкому російською мовою, повертатиметься назад без розгляду їх.

На конференції центральних управ Профсоюзів рішено перевести перепис усіх робітників для вияснення розговірної їх мови і національного складу профсоюзів. Рівночасно вирішено організувати комісії по переведенню національної політики.

Пленум окрвиконкому в Одесі постановив, що вивчення української мови входить в партійні обовязки. Ігнорування української мови буде розглядатися як нарушення партійної дисціпліни і директив партії. Розробляється також плян поступенної українізації місцевої преси. В міську раду рішено посилати партійців, що знають українську мову. Центральна Комісія по українізації запропонувала південно - рудному тростові звільнити в семидневний час тих чотирох технічних урядовців, які були приняті вже по тому, як було розпорядження принимати на службу лише тих, що знають українську мову.

ПЕРЕБУДОВА ЗАЛІЗНИЧОГО ВУЗЛА В ХАРКОВІ.

Столиця України, Харків, як великий торговельно - промисловий центр, а також як місто, стоїть в центрі звязку України, Кавказу, Криму з Москвою й Ленінградом.

Залізнодорожний рух по цих лініях тепер до того зріс, що повстало питання про перебудову цілого залізнодорожного вузла в Харкові. Перш всего рішено значно збільшити площу двірця в Харкові. Проєктується також перенести головну пасажирську лінію з Курська до Харкова.

Перебудова харківського вузла пічнеться цего року й буде відбуватися через пять літ. На роботи цего року виасигновано вже два міліони карбованців.

Як відомо, в Київі також розпочинається будова залізничого двірця, який буде найкращим в цілому Радянському Союзі.

ШОВКІВНИЦТВО НА КИЇВЩИНІ.

В деяких районах Київщини селянство почало розводити шовківницю й вирощувати на них шовківничу черву. Цього року селяне одержали кілька сот пудів коконів. Нині через Сільсько -господарський Музей московський трост "Тутшовк" згодився закупити в селян ці кокони в необмеженій кількості.

В КРАЇНІ НЕВОЛІ І СЛІЗ.

ГОТЕНТОТСЬКА СПРАВЕДЛИВІСТЬ.

Перед кількома місяцями вбито в Тарнополі провокатора, агента польської поліції, Королюка. Слідство виказало, що вбили його два члени Компартії Західної України Роман Міхенко і Евстахій Герман, які зараз-же по вбивстві виїхали на Радянську Україну і звідтам написали до поліції листа, в якім признались до свого вчинку.

Але поліція мусіла на кимсь пімститися. Тому арештовано двох братів Міхенка, Романа і Леоніда, а також уч. гімназії Гладкого. Леоніда Міхенка по якімсь часі випущено на волю а Богданові і Гладкому доручив суд акт обжалування. Першого обвинувачують у вбивстві і його чекає кара до 20 літ, другого за затаєння і того чекає кара від 5 до 10 літ. На свідків покликано самих поліційних функціонарів. Оба обжаловані відмовляються рішучо від усякої вини. Вже на початку слідства виявилося багато скандальних вчинків поліції, яка кожному, хто не згодився бути її агентом, грозила арештуванням за шпіонажу.

ПОВСТАНСЬКИЙ РУХ В ПОЛЬЩІ.

У сувальському повіті арештовано литовських селян. Їх оскаржують в організації партизанських загонів для боротьби з польським військом.

По-між арештованими 21 особу оскаржують у незаконному переході польсько-литовського кордону, щоб організувати ці загони.

ВЯЗНІ БУНТУЮТЬСЯ.

У білостоцькій вязниці збунтувалися карні вязні, числом понад 200 душ, вимагаючи поліпшення харчів.

Поліцейські загони допомогли тюремній варті й відновили лад.

СЕЛЯНСЬКІ ГАРАЗДИ.

Німецький уряд заключив недавно з польським урядом договір на впущення до 60,000 рільнкх робітників з Польщі на сезонові сільсько-господарські роботи до Німеччини. На Сх. Галичину призначено ледви 3,000 людей, а для Волині, Полісся, Підляшща і Холмщини не лишено ні одного місця. Лишається отже українським безробітним селянам працювати дальше на панському лані за 80 сотиків в день, або й менше, або за 8—9 кірців найгіршого збіжжя та дві фіри гиля, які дістають пересічно форналі, від 3. год. рано до 8 вечера за ціле літо праці.

ХВИЛЮВАННЯ БЕЗРОБІТНИХ.

До приміщення єврейської громади у Вильні вдерся великий натовп безробітних Євреїв і вимагав видати 100 тисяч доларів, що їх ніби-то одержано з Америки.

Безробітні почали розбивати меблі, але прибіг загін поліції й вирядив їх з приміщення.

АРЕШТИ КОМУНІСТІВ.

Польські газети повідомляють про нові арешти комуністів. У Шлезку арештовано делеґатку ЦК польської компартії Ейдер і делегата ЦК польського комсомолу.

ВІЙСЬКОВИЙ ПОДАТОК У ПОЛЬЩІ.

Польський уряд вирішив подати до сойму законопроєкта про оподаткування осіб, нездатних до військової служби. Ці особи платитимуть податок (10, 15 і 20 злотих) ввесь час перебування в запасі, тоб-то до 45 років.

НА БУКОВИНІ Й ПІДКАРПАТТЮ.

УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ І УКР. МОВИ НА БУКОВИНІ НЕМА.

Так вирішив найвищий румунський конституційний суд, коли до нього звернулись представники українських буковинських організацій з протестом проти насильної румунізації українських народніх і середніх шкіл та закриття українських катедр при черновецькому університеті румунськими адміністраційними властями. Таким робом насильна румунізація дістала законну санкцію.

"БОРОТЬБА" НЕ ВИХОДИТЬ.

"Боротьба" — орган української секції соц.-дем. партії Буковини заперестав виходити із-за браку матеріяльних средств. Дійсна причина в тому, що в "Боротьбі" появлялися прихильні відомости про Радянську Україну, а в низових організаціях було невдоволення з опортуністичної політики соц.-дем. провідників, від яких саме залежить, чи буде дальше появлятися "Боротьба", чині.

МАСИ ЗА ПОЛІТИКОЮ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ НА ПІДКАРПАТСЬКІЙ УКРАЇНІ.

В звязку з заявою комуністичного посла й редактора "Карпатської Правди", Мондока, на конференції в Сваляві, що підкарпатські селяне і робітники почуваються як одна національна цілість з робітниками й селянами Радянської України, Західної України, Буковини і Бесарабії, замітно в масах велике одушевлення і вдоволення. За те чеськофільська преса трубить на трівогу і закликає уряд до розвязання компартії.

ШОВІНІСТИ КАЗЯТЬСЯ.

"Подкарпатське Гласе", орґан віцеґубернатора, пише, що рішення компартії в національному питанні означає на практиці відірвання Підкарпатської України і прилучення її або до Польщі, або до Радянської України, а це на її думку рівняється державній зраді. В звязку з цим чеська поліція думає виселити з Підкарпатської України 200 еміґрантів Українців. Русофільська ґазета "Русская Земля" накидається на комуністичний орган "Карпатську Правду" і називає її органом українських фашістів. Дослівно: "З комунізму осталося в ній дуже мало... За те находимо в органі московського Інтернаціоналу пропаганду і то в такій формі, якої сьогодня не стрічаємо навіть в органах націоналістів".

Так правильним вирішенням національного питання комуністи розворушили національний шовінізм.

СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

БІЛЬШЕ-Б ТАКИХ ЛЕКЦІЙ.

Веланд, Онт.

З нагоди прибуття т. В. Босовича на пару днів до нашої місцевости, місцевий український відділ К.П.К. скликав все членство наших організацій, щоби послухати т. Босовича, який пояснив завдання Комуністичної Партії Канади. Не буду переповідати те все, що т. Босович говорив про К.П.К., лише скажу від себе, що ми мали дуже добру нагоду чути гарну лекцію. Хто був на цій лекції, той не пожалував. Тов. Босович говорив досить подрібно і зрозуміло. Лекція відбулася 13. квітня. Треба сказати, що нам потрібно більше таких лекцій, але поки що ми мусимо звертати більше уваги на власні сили і вміло їх використати. Наша місцевість не перша, а є багато таких відділів, що бажали-б також послухати промови т. Босовича на цю тему. По скінченню промови, слухачі ставили свое запити, на які т. Босович відповідав.

На закінчення скажу пару слів від себе, що для нас, робітників, вже проминув той час, щоб ми блукали одинцем, а прийшов той час, щоб ми, як члени робітничої кляси, гуртувались під прапор Комуністичної Партії Канади. Оце наш обовязок. Ми, робітники, повинні вступати в цю партію, котра, веде нас до кращого майбутнього.

Товариші робітники! Реакція починає на кожнім кроці підносити свої голови поновно проти нас, робітників. І ми повинні мати готову вже відповідь. Коли реакція підносить свою голову, то наша відповідь хай буде ось яка: вступаймо масово до Компартії Канади. Цим самим ми, як робітники, прискоримо упадок свого противника.

Хай жиє Компартія Канади і хай провадить дальше ту боротьбу, яку розпочала!

Член К.П.К. в Веланд.

КРАЇНА РОСКОШІВ.

(Враження новоприбувшого іміґранта.)

Бінфейт, Саск.

Росписуються буржуазні писаки, що в Канаді рай для робітника. Вони в своїх аґітаційних брошурах представляють в старому краю, Галичині та Буковині, Канаду, як країну роскоші, де кожний робітник заробляє що найменше 5 доларів денно. Так піддурюють широкі маси населення в Польщі, Румунії та в других країнах під буржуазним ярмом. Зазнавши сваволі панів, нагайки, прикладів карабінів по плечах, грізних судів, злиденне населення, бідне, потуряне судьбою, хоче вирватися з того пекла, насильства, гніту та буржуазної сваволі, рветься в ці країни, де йому ріжні агенти рай приобіцяли, щоби лише витягнути останню крівавицю. І що-ж? Тепер неодин побачив рай, як тільки пустився з рідної країни в дорогу. Неодин згадує тепер брутальне поводження агентів, тих самих, котрі обіцяли рай! Всюди потурання, пхання, а грошей їм без кінця давай, та давай. Бо инакше мовляв не поїдеш, а будеш стояти. Лякають тим, що пропадуть всі гроші, бо мовляв признають тебе хорим і завернуть. Ну і що-ж тій бідній людині, обтуманеній, обдуреній тоді робити? Даси, то признають здоровим і поїдеш, а не даси, пропаде кошт та витрата і заверинуть. Агент не здійме з тебе шкіри. Це вже кожний має таке переконання, та нічого не поможе, останню сорочку з себе для него дай. Тоді людина, обурена до крайности, побачила в тих красних проклямаціях підлі підступи супроти себе, і надія примушує їх до дальшої їзди, бо вона бачить поліпшення своєї долі. Та заводить та доленька! Пічне іміґрант переходити всі ті митарства і дивиться, що вже й останній гріш в неї забрали, а його, наче пташку, випустили з пароплава, з обтятими крилами, на суходіл Канади. Побачив аж тут ясно свою кривду і неодному покапали сльози з очей. Жаль, що продав останній кусок поля, осиротив жінку і дітей, покинувши їх голих, босих та й ще без куска хліба, з одною лише надією на скору поміч. Поміч! Колі-ж бо йому самому вона здалась-би! Пускається він шукати тої роботи, тої муки на свої руки, та трудно її знайти. Ходить по фармах, місточках, хліба і роботи просить, але всюди здвигають плечима та відказують, що нема. Сказано безробіття. Побачив у Вінніпеґу масу людей без роботи, зависла йому над головою хмара голоду, але не тратить надії і ще думає над допомогою плачучим, голодаючим своїм дітям.

Мандрує по широких преріях, фарма від фарми, та навіть співчуття йому ніхто не уділить, не хоче знати нещасної людини, ніхто не хоче його до свого приюту приняти, і він серед прерій, чи деинде залізе до бакскари, так що ніхто не бачить та душею чує плач своїх голодних дітей, котрі кличуть: Тату! Живеш ти вже в роскоші, а за нас забув? І чекають тої бажаної помочі, та думають, що поправлять своє нужденне положення. А того не знають, що батько тут, нужаєший, ночує в бакскарі та облятий сльозами. І літає йому в голові дума за думою, а марево голоду мов без дна розвертається перед очима, та пригадуються йому зі стогоном розриваючі серце оці слова, повні правди: "Канада вільний край, нема грошей, то здихай!

Ю. Гермес.

З ДІЯЛЬНОСТИ ДІТОЧОЇ ОРХЕСТРИ.

Едмонтон, Алта.

В неділю вечером 11. квітня орхестра дітей III. кляси в Едмонтоні дала концерт, з чого увесь дохід призначений для збудовання кращої орхестри, властиво на ціль купленння ще одної мандоли та мандочели.

III. кляса орхестри їздила вже нераз на фарми давати концерти і мала великі успіхи. Час від часу виступає на концертах Комуністичної Партії Канади і навіть дістала від неї нагороду в сумі $10.00.

Партія Праці також вже кілька разів запрошувала нашу орхестру і алдерман Гібс якось то висказався про орхестру такими словами: "Ми маємо честь, що до Партії Праці належить Український Робітничий Дім, котрий має таку талановиту струнну орхестру. Я вже мав нагоду нераз чути її музику і спів і люблю слухати завжди".

А вже що в Укр. Роб. Домі, то майже кожної неділі орхестра виступає на концертах.

Концерт 11. квітня відбувся гарненько, за що хіба можна подякувати орхестрі. Публика не лише нагороджувала орхестру оплесками, але й зложила поверх $30.00 на її потреби (закупно інструментів).

Я хіба скажу: працюйте, молоді товариші й товаришки, так, як до тепер, а робітники і робітниці вам завжди допоможуть.

Хай жиє діточа орхестра при Укр. Роб. Домі! Око.

РОБОТА У ВІДДІЛІ Р.З.Т.

Сейнт Кетерінс, Онт.

Перечитую "У.Р.В." і подибую дописи і звіти зі всіх відділів Р.З.Т., а з місцевости Сейнт Кетерінс нема нічого, як немов-би відділ в цій місцевости нічого не робить. Та так воно не є.

Відділ Р.З.Т. в Сейнт Кетерінс працює не гірше других відділів, та тільки в тім біда, що нема кому написати до часопису, бо помимо того, що в нас є вибраний робкор, то однак, видно, нічого не робить в тім напрямку.

Тому взявся за цю роботу я, щоб бодай вчасти подати до відома загалу членів, що ми теж не спимо, а працюємо наскільки в нас є сил. Відділ Р.З.Т. у цій місцевости існує вже рік, та першого 1925 року не проявляв ніякого життя, тому що не мав приміщення, а просто сходились члени до котрого з товаришів і відбували свої мітінги. І доперва цего року, коли то відділ спромігся на сякий такий льокаль, то вже зачав свою роботу на організаційному полі і, видно, що його праця не пішла на марне, бо здобув 10 нових членів і устроїв ряд підприємств в протягу трох місяців: виставив три представлення, діточий концерт і концерт-свято в честь Тараса Шевченка, на котрім був присутний т. В. Босович з Торонто і мав довшу промову про Шевченка і про Робітниче Запомогове Товариство.

Тепер відділ приготовляється до вистави драми "Родина Щіткарів" і до свякування першого травня. Та бажаним було-б, щоб члени взялись ще з більшою енергією до організаційної праці, бо тепер весна, всьо преться до життя, тож і ми, члени Р.З.Т., берімся щиріше до праці, щоб на другі місяці мали з чим виказатися. Ось приходить місяць травень (май). Треба приготовитись до травневої кампанії в користь нашого органу "Українських Робітничих Вістей" і дати від себе щиру допомогу нашій газеті приєднанням нових передплатників і збиранням пресового фоду. **А особливо кожному членові треба стати передплатником "Укр. Роб. Вістей".**

Тепер ще кілька слів до робітників і робітниць, котрі не належать ще до нашого товариства. Товариші робітники і товаришки робітниці! Весна пришла а з нею приходить літнє життя. Садки зачинають розвиватись, трава видазить з землі і пиється до життя, до сонця, пчоли зачинають шукати за поживою і зносити до свого улия. То-ж і ми вилазім з своїх бідних хаток і пнімся до сонця правди, до науки, до організації, до просвіти, бо в просвіті, науці, організації наша сила.

Тож до організації, геть байдужність!

М. Мазур.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Ріджайна, Саск.

14. квітня померла в Ріджайні товаришка Марія Канцір, жінка Івана Канціра, на 68 році життя. Хоч покійна не брала живої участи в товаристві через довголітню слабість, то проте вона виховала дітей, а навіть й онуків і поставила їх в ряди поступового робітництва до боротьби за кращу долю всіх поневолених. Декотрі товариші і товаришки брали участь в похороні і зложили цвіти на її домовину.

Складаю щиру подяку всім тим, що брали участь в похороні моєї дружини і всім співчуваючим мойому горю.

Іван Канцір.

ТОВАРИШІ! ВІДНОВЛЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ НА "УКР. РОБ. ВІСТИ"

ЛЄНІН В ЖОВТНЕВІЙ РЕВОЛЮЦІЇ.

(За редакцією В. Чубаря.)

(Докінчення.)

ЯК ЛЄНІН ПРОМОВУ КАЖЕ.

(Спогад Н. Осинського.)

Лише на великому зібранні можна бачити Леніна у всій його силі й красі. Тут (як-що у нього відповідний настрій, як це було, наприклад, де поранено його ес-еркою Каплан, коли рухи Леніна були цілком вільні) ви побачите й почуєте речі, що глибоко залишаться в вашій памяті.

На трибуну швидко сходить невеличкий кремезний чоловіга. По залі лунає вир оплесків і вигуків, який стихає лише для того, щоб по хвилі розпочатися знову. А він обома руками пригладжує свій череп, наче й досі не зняв перуку, яку носив перед вереснем 1917 року, розбирає аркушики записів, стромляє в них голову, повертає її туди й сюди, — коротко кажучи, намагається як-небудь сховатися від неминучого звукового дощу, що на нього падає й відбирає час.

Ось, нарешті, галас стих, і Ленін починає голосом чітким і розміреним, хоча з де-яким носовим відтінком та пришіптуванням, особливо в тих місцях, де промова дає насолоду йому самому. Цей останній відтінок виникає очевидно, від того, що Ленін часто читає й розмовляє ріжними мовами.

Коли Ленін тільки ще розпочав свою промову, обидві руки його бездіяльні, а иноді й сховані у кишенях. Але ось з'являються вони на поверхні й їх енерґійний рух починає ставити крапки, коми, протинки в промові, починає підкреслювати слова й речення. Далі вже й ліва рука не може стерпіти, і обидві разом починають ілюструвати хід думки, що ускладняється. Вони ввесь час швидко рухаються, вся промова швидко розвивається. В головах слухачів все більш прояснюється справа, і все більше зростає в них насолода від того, що прояснюється свідомість ґрунтовного питання, що "рішаючий пункт" випливає повною досконалістю, що "ґрунтовну ланку в ланцюзі схоплено", що тепер і вони, і мільйони людей по-за стінами "зможуть витягти ввесь ланцюг". Тут вже й для Леніна промова досягає найвищого розвитку. Руки вже зробили свою справу. Відхилившися тілом назад, він закладає обидві руки великими пальцями у прорізи жилетки, розкривши піджак. Наче при цьому руки захопили саме ті головні ланки, що їх треба тягти. І, майже нерухомий, непомітно, але страшенно енерґічно рухаючись лише тілом, Ленін веде людей до висновків простих і остаточних, кидає слова, що досконало опреділюють завдання й обшир питання, що про них казано раніш.

Звичайно, зовнішній вплив промови Леніна — це лише акомпаніямент, супровід до льоґічного впливу. Величезна сила цього останнього полягає в тому виясненні свідомости з приводу рішаючого пункту, що про нього ми казали раніш. Слухачі почувають величезну насолоду від того, що ця людина схоплює життя так, як воно є, в тій його широчині, яку, однак, дуже важко розкрити. І, розкривши, роздягнувши до кінця її прості движні сили, вказує прості — як саме життя — рішення, саме ті рішення, які можуть і повинні посунути мільйони. Оцінки Леніна й його практичні пропозиції остільки-ж ґеніяльно прості як, наприклад, нариси Толстого; а літературний стиль Леніна можна цілком порівняти до стилю Толстого, хоча звичайно, ці дві людині у всіх инших відношеннях страшенно відріжняються один від одного. Які-ж саме ці прості рухомі сили, чому розкривання їх викликає таке величезне підвищення й такий величезний організуючий вплив? Це — клясові інтереси мас, і це — її найближчі клясові завдання, що їх сама маса інстинктовно вже шукала, навіть вже знайшла. Але їх треба вміти відокремити в самому зерні, відкинувши осторонь ріжне лушпиння, зробити їх наочними. Як-що в чому-небудь може виявлятися діяльність ґеніяльного громадського мислителя й проводиря, так саме в цьому. І в цьому величезна сила Леніна.

Нею він створює той сполох, той одчай в лавах підголосків буржуазії, які пробували вести масу, про який пише Віктор Шкловський.

Найхарактерніша риса Леніна: ввесь час з початку революції він живе раніш в Пітері, потім в Москві. Він ніколи не виїздив на місця. Всі инші політичні й радянські робітники більшовизму, оскільки вони рік просидять безвиїздно у Москві, гублять "звязок з місцями" й "контакт з життям". Не губив його лише один Ленін, який безперервно був у центрі і звідсіль бачив значно далі й краще навколо, аніж люде, які мусіли для цього ближче підходити до предметів свого спостереження.

Та як-би Ленін почав об'їздити місця, він мусів-би об'їхати ввесь світ. Бо його слова й вчинки розраховані завжди не тільки на мільйони робітників та селян, що живуть та борються у нас, але й на велику кількість таких мільйонів, що їх розташовано по всіх країнах світу. І ось Ленін має дві найхарактерніші риси. Перша — здібність якимсь чуттям по листових ознаках і усних повідомленнях розуміти, що робиться на величезному просторі в масовому маштабі, в цілому. Друга — в такому-ж масовому маштабі і на таку саму просторінь давати відгук; "всім, всім, всім".

Ленін, безумовно, велитенська постать в робітничому й революційному русі. І тому майже неможливо змалювати його якимись новими засобами. Але, як могла скластися й розвинутись така постать з цими двома тільки-що підкресленими рисами? Це тому, що розміри робітничого революційного руху набули світової широти. Проводир такого руху повинен бути ніби-то командиром міцної радіостації, яка приймає хвилі з усіх країн світу й усюди надсилає відповідні хвилі.

Чи є хоч що-небудь подібне до такого проводиря в таборі наших ворогів? Адже в їхніх руках перебувають не лише наймічніші радіостації в матеріяльному розумінні цього слова, — в їхніх руках все знаряддя сучасної техніки і всі скарби розумової культури. А таких проводирів немає у них. І це в добу найтяжчої крізи капіталізму, коли лише міцною клясовою спайкою і рішучими клясовими виступами можна було-б вернути життя до старої рівноваги і закріпити його підойми в своїх руках. І як-що таких проводирів в них немає, значить їх не може створити той осередок, з якого вони могли-б вийти. Значить, після нових важких боїв, — їх буде ще так багато! — кінцева перемога все-таки буде нашою — і "на нашій вулиці буде свято!"

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ

найновішу книжку відомого пролетарського письменника М. ІРЧАНА

КАРПАТСЬКА НІЧ

що недавно вийшла з друку? Якщо немаєте її ви самі, або ваш і знайомі, то постарайтеся купити, а будете мати корисну книжку в хаті. Не тратить вона вартости навіть тоді, як ви перечитаєте її. Це довша повість з воєнних часів в Галичині і з життя робітництва в Америці. Коли читаєте, то не можете так довго відірватися від книжки, доки не перечитаєте до кінця.

Письменник М. Ірчан сам пережив війну і вірно описує всі ті страшні події в старому краю. Читаючи "Карпатську ніч" ви рівночасно багато вчитеся і то в найбільш приступний спосіб, бо ціла книжка написана незвичайно зрозумілою мовою. Надрукована вона на найкращому папері, окладинка з артистичним малюнком в двох кольорах.

КУПІТЬ, А НІКОЛИ НЕ ПОЖАЛІЄТЕ! РОЗПОВСЮДНЮЙТЕ СКРІЗЬ ЦЮ КНИЖКУ.

Висилаються книжки за попереднім надісланням грошей.

ЦІНА 50 ЦЕНТІВ ЗА КНИЖКУ.

Замовлення з грішми посилати на таку адресу:

Ukrainian Labor News
Cor. Pritchard & McGregor
Winnipeg, Man.